

poručníkovi na potvrzení a o tom u soudu se vykázal. Dokud se tak nestalo, nelze říci, že konečný účet je vyřízen a že bývalý poručník nepodléhá již pravomoci a dozoru poručenského soudu. Správně proto rekursní soud uznal, že nebyly splněny předpoklady § 216 nesp. pat. a že nepatřilo rozhodnutí o povinnosti stěžovatelově složití přebytky z účtu na pořad práva. Avšak tento názor jest odůvodněn i tím, že usnesení potvrzené napadeným usnesením vydal poručenský soud obdobou § 217 nesp. pat., podle něhož, jakmile nezletilý nabude vlastní správy jmění, má poručenský soud uložit poručníku, pokud má jmění v rukou, by je odevzdal a o tom ve vyměřené lhůtě se vykázal, při čemž sepsaný seznam jmění a vyřízené účty jsou podkladem. Ježto v takovém případě tím, že nezletilý nabyl vlastní správy jmění, končí se poručenstvo podle § 251, 252, obč. zák., tak jako podle § 253 a násl. obč. zák., když poručník byl propuštěn, je obdoba podle § 7 obč. zák. na místě. Může tedy takové opatření náležející do pravomoci a povinnosti poručenského soudu býti učiněno jen v řízení nesporném (§ 1 a § 53 zák. čís. 100/31 sb. z. a n. a třetí část čís. pat. z 9. srpna 1854 čís. 208 ř. zák.). Není tu proto zmatečnosti podle § 41 d) zák. čís. 100/31 sb. z. a n.).

Čís. 13809.

Uschování zájemně popsanych svršků (§ 1101 obč. zák.) lze povolití jen za předpokladů § 379 ex. ř. Přípustnost rekursu proti povolení uschování jest posuzovati podle §§ 65 a 402 ex. ř., nikoliv podle § 289 ex. ř.

(Rozh. ze dne 29. září 1934, R I 868/34.)

Soud první stolice povolil k návrhu vymáhajícího věřitele úschovu zájemně popsanych svršků (§ 1101 obč. zák.). Rekursní soud vyhověl rekursu dlužníka a zamítl návrh na úschovu popsanych svršků.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Usnesení rekursního soudu, jímž byl zamítnut návrh na uschování věcí zájemně popsanych, pokládá vymáhající strana za právně mylné, ježto prý rekurs proti povolení uschování jest podle § 289 ex. ř. nepřipustný a zákonné právo zástavní požívá též zákonné ochrany jako zástavní právo soudcovské. Dovolací rekurs není oprávněn. Zájemně popsání vnesených svršků podle § 1101 obč. zák. jest prozatímním opatřením, jak bylo zevrubně odůvodněno ve výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 6. března 1902 čís. 4121/2 (srov. rozhodnutí čís. 5199, 5654, 8131 sb. n. s.) a má podle dvorního dekretu ze dne 5. listopadu 1819 čís. 1621 sb. s. z. sloužiti k tomu, by zákonné zástavní právo pronajímatele bylo ochráněno a zabezpečeno, jmenovitě proti nebezpečnosti zavlčení vnesených svršků, a aby pronajímateli opatřen byl důkaz, na které věci se vztahuje jeho zákonné právo zástavní. Účinky exekucního zabavení svršků má zájemně popsání jen potud, že lze po nabytí exekucního titulu žádati ihned za prodej (srov. rozhodnutí čís. 5199 sb.

n. s.). Tím se vyčerpává právní účinek zájemného popsání a co jest nad to, možno posuzovati jen podle předpisů exekučního řádu o zatímních opatřeních. Správně tedy rekursní soud rozpoznal, že uschování věci zájemně popsaných lze povolit jen za předpokladů § 379 ex. ř. (srov. také Neumann k §§ 382 až 385 ex. ř.). Z toho také jde, že bylo i přípustnost rekursu proti povolení uschování posuzovati podle §§ 65 a 402 ex. ř., nikoli podle § 289 ex. ř.

Čís. 13810.

Převodem vlastnického práva k zavazené nemovitosti nastane převzetí dluhu jen tehdy, převzal-li nabyvatel nemovitosti výslovně nebo mlčky zástavní právo na ní váznoucí.

Pro hypotekární žalobu přichází obsah dluhopisu jen potud v úvahu, pokud jest jím určen obsah a způsob věcného ručení. Dále jdoucí ujednání dluhopisu, zejména úmluva o sudišti, nemohou se týkat pouhého hypotekárního dlužníka, jenž není dlužníkem osobním.

Předpisem § 93 j. n. jest upravena jen místní, nikoliv i věcná příslušnost.

(Rozh. ze dne 29. září 1934, R I 933/34.)

Pro žalující spořitelnu bylo na nemovitosti manželů K-ových vloženo zástavní právo pro pohledávku ze zápůjčky 20.000 Kč. Podle dlužního úpisu podrobili se smluvníci příslušnosti okresního soudu v P. bez ohledu na to, zda by šlo o příslušnost okresního soudu. Zavazenou nemovitost koupila pak od manželů K-ových Marie B-ová, aniž převzala dluh 20.000 Kč na nemovitosti váznoucí. Žalobou, zadanou na okresním soudě v P., domáhala se žalující spořitelna na manželech K-ových a na Marii B-ové zaplacení 20.000 Kč s přísl. Námitce věcné nepřislušnosti, vznesené Marií B-ovou, soud prvního stádia vyhověl a žalobu ohledně této žalované odmítl. Rekursní soud zamítl námitku věcné nepřislušnosti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud zamítl námitku věcné nepřislušnosti dovolaného soudu, poněvadž žalovaná knihovním vkladem práva vlastnického na zatíženou nemovitost převzala dluh dosavadního vlastníka u žalující spořitelny, a to se všemi vedlejšími ustanoveními, i s ujednáním o věcné příslušnosti okresního soudu v P. S tímto právním názorem rekursního soudu nelze souhlasiti. V souzeném případě nemá podle kupní smlouvy ze dne 7. září 1932 převzít žalovaná knihovní pohledávku pro žalobkyni na koupenou nemovitost váznoucí. Podle § 443 obč. zák. musila sice převzít břemena na nemovitosti v době převodu vlastnického práva knihovně vtělená, což znamená, že musí trpěti, by se věřitelka uspokojila ze zástavy, neběží však o převzetí dluhu ve smyslu technickém, jež upraveno jest §§ 1404, 1405 obč. zák. Právně odkazuje dovolací rekurentka k ustanovení § 1408 obč. zák., z něhož plyne, že převodem práva vlastnického k zatížené nemovitosti nastane převzetí dluhu jen tehdy,